

Рожок

ПАКАЛЕННІ КАСТРЫЧНІКА

Сустракаць сабраліся Кастрычнік
У дзіцячы сад да акцябрата
Сталінскі пілот і пагранічнік
І Чырвонай гварды салдат.

Ўсе вялікай будучыні дзеці,
Слаўнага Кастрычніка сыны.
Комунізма сонца ясна свеціць,
Далягляды заўтрага відны.

Кастрычнік ідзе па зямлі

Каб выратаваць паднявольных,
Кастрычнік у памятны дзень
На свет нарадзіўся у Смольным
Для шчасця працоўных людзей.

І рушыў Кастрычнік па свеце,
Людзей вызваляючы з пут,
Каб больш ні старыя, ні дзеці
Ніколі не зналі пакут.

Нядарма парою асенняй
Усюды працоўны народ
Кастрычніка дзень нараджэння
Святкуе ўрачыста штогод.

На плошчах Варшавы і Прагі
Гучыць над калонамі спеў,
Калышучы алья. сцягі,
Ліству атрасаючы з дрэў.

Да фанз і хацінак пахілых
Праз горы, лясы і палі,
Як непераможны асілак,
Кастрычнік ідзе па зямлі.

Адных ён наведзе ў маі
І кветкамі ўсцэле ім шлях,
У снежні—к другім завітае,
Вясну прынесе на сцягах.

Чым далей ён крочыць сягоння,
Тым вышай, ярчэй над Крэмлём
Чырвоны штандар, як паходня,
Гарыць незгасальным агнём.

Ярчэй і ярчэй ён палае
Над вольнай зямллёй,
І здалёк
Кастрычніку шлях асвятляе
У кожны далёкі куток.

— Дарогу наватару вытворчасці!

— Дарогу наватарам вытворчасці!

Мікола АУРАМЧЫК.

БЯЗМЕЖНАЯ ПРАЎДА

З ВЫЧАЙНА людзі кажуць: «Праўда, нібы сонца, свеціць». Цёмныя сілы рэакцыі, як агню, баяцца праўды. Супраць яе ідуць вайной, яе замыкаюць у турмы, яе хочуць занявольніць, звязаць, а яна прарывае ўсе рагаткі і смела ідзе па свеце, заваёўвае сэрцы мільёнаў людзей, выкрывае прайдзісветаў і, як сонца, расейвае туман маны, змрок ашуканства і паклёпу.

* * *

32 гады таму назад на адной шоста частцы зямнога шара перамагла праўда. Ідэі камунізма асвятлілі шлях да шчасця ўсяму свету. Гэтая восень 1917 года з'явілася вясной працоўнага чалавечтва і змярканнем для цёмнага царства эксплуатацый і ўсіх тых, хто ўвесь свой век праўду няпраўдай.

Адным з першых на Краіну Саветаў забрахаў тупарылы англійскі бульдог Чэрчыль:

— Советы нетрывалыя... Досыць кінуць туды пару дывізій...

Але, як вядома, на чым баку праўда, той і перамагае.

«Нетрывалыя советы» растушчылі хрыбет полчышчам інтэрвентаў, размалолі ўшчэнт усю ўнутраную контррэвалюцыйную і небывалымі дагэтуль тэмпамі пабудавалі сваю трывалую сацыялістычную народную гаспадарку і культуру. Ярка загарэліся агні сталінскіх пяцігодак. Іх праменні прабівалі хмары хлусні і паклёпу. Зубры Сіці і Уол-стрыта, аслепленыя нянавісцю, скрыгталі зубамі, а дзейлі-мейлаўскія, херстаўскія і макормікаўскія іх слугі рыпелі прадажнымі пёрамі аб «рускім калосе на гліняных нагах».

«Рускі-ж калос» цвёрда і непакісна стаяў на сваіх моцных нагах і, усё больш распраўляючы магутныя плечы, давяршаў будаўніцтва сацыялізма. Вялікая армія будаўнікоў камунізма ўзяла Магнітабуд, Днепрабуд, Уралмаш і сотні іншых новабудоўляў. Буйнейшыя ў свеце гіганты ўваходзілі ў строй, псавалі настрой панам імперыялістам, выклікалі радасць у сэрцах працоўных свету.

Замежныя аслы з рэакцыйных запаведнікаў не ў сілах былі нават сваімі доўгімі вушамі засланіць сонца праўды.

Паспяховае сацыялістычнае будаўніцтва сівярджала вялікую праўду аб трываласці савецкага ладу і аб гніласці капіталізма.

Савецкая Армія, як вядома, сагнула ў тры пагібелі гітлераўскае ліха, ушчэнт разбіла фашысцкую армію і развела міф аб непераможнасці гітлераўскай арміі, але і аб трываласці імперыялізма наогул. Воіны Савецкай Арміі вызвалілі ад фашысцкай навалы не толькі свой край, але і народы Еўропы.

Па-новаму зажылі нашы суседзі, бо на іх баку праўда, якую прынесла ім Савецкая Армія-вызваліцельніца.

Маршалізаваны друк і радыё, тэатр і кіно, каталіцкая царква і школа, шпіёны і правакатары — усё было пастаўлена на службу рэакцыі, каб падавіць сілы дэмакратыі ў краінах Цэнтральнай і Паўднёва-Усходняй Еўропы. Каламутнымі хвалямі хлусні і паклёпу, подлымі правакацыямі яны хацелі захлапіць праўду, але праўда сацыялізма і дэмакратыі перамагла.

2

Гэтая нягасная праўда жыцця, асветленая ідэямі Маркса —

Энгельса — Леніна — Сталіна, увасабляецца ў росце эканомікі і культуры краін дэмакратыі. Народная дэмакратыя прынесла свет навукі туды, дзе народы доўга трымаліся ў цемры невуцтва. У Румыніі вышла ў свет 650 тысяч экзэмпляраў «Кароткага курса гісторыі ВКП(б)». Мільёны кніг класікаў марксізма-ленінізма, высокаідэйная мастацкая літаратура, газеты, часопісы, тэатр узнімаюць культуру і ўзбройваюць людзей ідэямі камунізма. Так, прагнаўшы крыўду, працоўныя пазналі вялікую праўду аб тым, што самай надзейнай апорай іх росту і развіцця з'яўляецца краіна Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

Праўда перамагла і трыумфальна крочыць па вялікай кітайскай зямлі. Яна не ведае граніц, для яе не існуе забароненых зон. Да яе прыслухоўваюцца ў Інда-Кітаі і Інданезіі. Яна пераходзіць з Усходняй Германіі ў Заходнюю. Яе не могуць схіпіць за горла бонскія служкі далара. Яе не ў сілах расстраляць амерыканскія гарматы ў Паўднёвай Карэі і ў Грэцыі. Яна горда выходзіць на дэманстрацыі, выступае на мітынггах. Словы праўды аб міры, аб Савецкім Саюзе, аб краінах дэмакратыі палымнеюць на шматлікіх сцягах, пад якімі вядзе барацьбу ўсё прагрэсіўнае чалавечтва.

Праўда падарожнічае без віз. Вялікія ідэі камунізма карыстаюцца бяспшлінным праездам, перасякаюць моры і акіяны, нягледзячы на ўсе перашкоды Уол-стрыта. Кажуць, што і «Новы свет» не без добрых людзей, бо ідэі аб міры ва ўсім свеце ўзбройваюць амерыканцаў. Яны выступаюць смела супраць падпальшчыкаў вайны: Брэдлі, Джонсана, Эйзенхаўэра, Далеса, Вандэнберга, Маршала, Гувера і іншых людарэзаў. І напэўна, не хопіць у США турмаў, каб пасадзіць за краты ўсіх тых, хто за праўду стаіць. ...«Ні адзін федэральны ўрад не зможа забіць ідэі альбо замкнуць у турму прынцыпы і перакананні». Гэтыя словы амерыканскіх камуністаў прагучэлі на ўвесь свет.

Жывёльны страх перад праўдай камунізма прымушае амерыканскі імперыялізм барабаніць зубамі.

Рэакцыя з усіх жыл выпінаецца, каб хлуснёй аслапіць цэлы свет. Дарэмныя патугі! Людзі свету (новага і старога) з прагнай цікавасцю сочаць за поспехам камунізма і натхняюцца яго ідэямі, бо яны ведаюць, што спыніць пераможнае шэсце камунізма нельга, як нельга спыніць ход гісторыі. Значэнне слоў А. А. Жданова аб тым, што мы ўжо «не тая рускія, што былі ў 1917 годзе», зараз разумеюць добра нашы сябры і нават ворагі.

Свет дэмакратыі ў дні свята Вялікага Кастрычніка заўсёды падлічвае свае поспехі, а свет рэакцыі, як звычайна, свае сінякі і балаячкі.

Тым часам непераможная праўда ўсё больш гучней гаворыць вуснамі магутнага Савецкага Саюза на міжнародных канферэнцыях, на асамблеях, за круглым дыпламатычным сталом. Рэжучь праўду-матку аб міры, падпальшчыках вайны і атамных палітыках дыпламаты Украіны і Беларусі, Польшчы і Чэхаславакіі.

Да магутнага голасу носьбітаў мужнай праўды ўважліва прыслухоўваецца ўвесь свет. І дарэмна імперыялісты ЗША і іх паслухмяныя халуі стараюцца заглушыць магутны голас вялікай непераможнай праўды.

Праўду нельга забараніць, як і сонца нельга патушыць.

Л. ВІРНЯ.

Калгаснікі:—У гэтым годзе вы паказалі сябе сапраўднымі майстрамі высокага ўраджаю.
Шэфы (з завода сельгасмашын): — Гэта-ж вы сапраўдныя майстры!
Калгаснікі:—З дапамогаю вашых машын, таварышы.

ГОСЦЬ

ЛИЗА так хораша прыбрала пакой, што ле суседка па кватэры, бабка Агрыпіна, завойкала:

— Ці не жаніха ты чакаеш?
— Жаніха!—жартаўліва адказала Ліза.
— А ці хутка ён прыедзе?—пацікавілася бабка.
Ліза глянула ў акно. Да дома пад'ехаў кафейнага колеру «Масквіч». Бразнуўшы дзверцамі, з яго вышаў высокі малады чалавек у лёгкім габардынавым паліто, у капелюшы і накіраваўся ў пад'езд.

— Прыехаў!—абвясціла яна і непрыкметным рухам напавіла на сталае абрус.
Чалавека, якога Ліза ў жарт назвала сваім жаніхом, яна наогул яшчэ не ведала. Але гэта быў брат Ніны, яе сяброўкі, з якой яна жыла ў адным пакоі. Дзяўчаты падзялілі абавязкі. Ніна пайшла сустракаць брата на вакзал, а Ліза засталася дома гаспадарыць.

У дзверы пастукалі.
— Калі ласка, заходзьце!.. А дзе Ніна?—запытала Ліза, убачыўшы, што госьць адзі.
— Гэта я ў вас павінен спытаць,—адказаў малады чалавек.

— Яна-ж пайшла сустракаць вас на вакзал.
— А я прыехаў машынай.
— Ах, вась чаму вы размінуліся... Распранайцеся, калі ласка, сядайце.

— Давайце перш пазнаёмімся,—прапанавалі госьць. — Мяне зовуць Васілём. Вы — Ліза, мне сястра пісала пра вас...

— Вы надоўга да нас?
— Дні на два. Некаторыя справы трэба ўладзіць. Тут мая кніжка выходзіць...

— Хіба вы пісьменнік?
— Які там пісьменнік! Напісаў артыкул аркушы на два: «Арганізацыя рабочага месца многаста-ночніка»...

— Усе роўна, пісаць — трэба мець талент,—за-

значыла Ліза.—Нам з Нінай іншы раз даводзіцца пісаць «гісторыю хваробы» і то адчуваем цяжкасці: як прыстане якое-небудзь адно слова, дык у кожны радок лезе...

— А памятаеце, калі Абломаў быў закаханы ў Вольгу і пісаў ёй пісьмо, ніводнага «каторы» не ўжыў.

Ліза засмяялася.
— Вось вы які, і шпількі ўмеце пускаць. Толькі вам гэта не ўдасца, нашы з Нінай «гісторыі» заўсёды ў прыклад ставяць. А вы на мяне не крыўдзіцеся?

— А заводшта?
— За тое, што я вас з дарогі нават чаем не частую. Калі вы дазволіце, я зараз...

— Калі ласка, калі ласка...
Ліза вышла. З пакоя, дзе застаўся госьць, раптам пачуліся цудоўныя гукі вальса «На сопках Маньчжурі».

— Хто гэта іграе?—прыслухалася бабка Агрыпіна.

— Мой «жаніх!»—усміхнулася Ліза.
— А ён што, музыка?
— Не, ён канструктар.

— А каго ён інструктуе?
— Не інструктуе, а канструіруе,—растлумачыла Ліза,—гэта значыць, новыя машыны стварае.

— Ну вась, я калі ўбачыла, адразу сказала—важны чалавек прыехаў. Шчаслівыя зараз нявесты пайшлі: за канструктараў, прафесараў, дактароў выходзяць. У свой час я лічылася найпрыгажэйшай нявестай, а вышла за слесара. Дык мне ўсе зайздросцілі... Ну, нясі-ж чай.

— Вы тут не засумавалі?—наліваючы чай, запытала Ліза.

— Не, я забяўляўся ўсім патроху: і іграў, і красворд адгадваў, а потым заняўся прагляданнем сваіх тэзісаў. Мне-ж сёння ўвечары ў політэхнічным інстытуце выступаць. Цікавацца маім метадам скарасной апрацоўкі дэталей. Заадно папрабую паспрачацца з некаторымі прафесарамі.

— О, наконт пакрытыкаваць вы, відаць, вялікі майстар.

— Не сказаў-бы, але ў наш час тэхніка настолькі складаная, што рабочы павінен таксама многае ведаць, а некаторыя масцітыя не паспяваюць за жыццём.

Дзяўчыну прыемна ўразіла, што аб усім у яго была свая арыгінальная думка.

— Ніне тэлеграма!—і ў дзвярах паказалася галава бабкі Агрыпіны.

— Дзякую, Агрыпіна Андрэўна,—сказала Ліза, прымаючы тэлеграму.—Вось гэтыя работнікі пошты заўсёды насмяшаць і наблытаюць. Вы ўжо даўно тут, а тэлеграма толькі прыйшла. Напісана, што не можаце выехаць. Ха-ха-ха!.. А замест Васіля падпісалі Сяргея...

— Дазвольце паглядзець!

На Васілёвых вуснах з'явілася лёгкая ўсмішка.

— Не пошта наблытала, паважаная Ліза, а вы... Тэлеграма гэтая правільная, яна не ад мяне, а ад брата Сяргея.

— Гэта ад таго, што слесарам на заводзе пра-чуе?

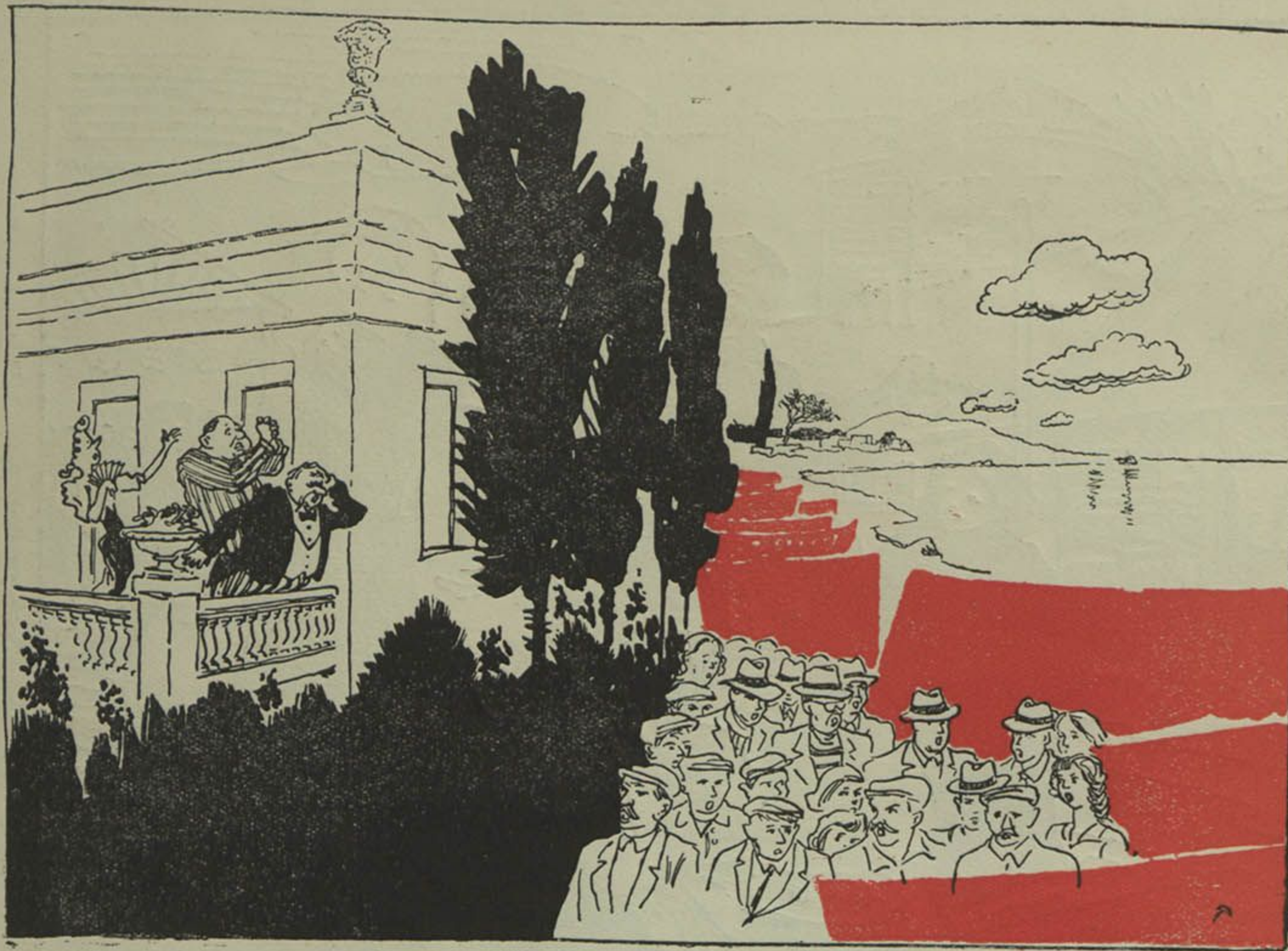
— Наадварот, слесар гэта я, а тэлеграма ад брата-канструктара.

— Ах, вась яно што, — засмяялася Ліза.—Мне такі Ніна гаварыла, што ідзе сустракаць брата Сяргея, але калі прыехалі вы і назваліся Васілём, я падумала, што Ніна памылілася.

І хоць Васіль гасцяваў у сястры два дні, за гэты час ён і Ліза паспелі моцна падружыцца. «Масквіч» часта стаяў каля пад'езда, дзе жылі сяброўкі.

... Праз некаторы час на вяселлі Лізы з Васілём бабка Агрыпіна гаварыла:

— Я выходзіла за слесара і Ліза выходзіць за слесара, а доля ў яе зусім іншая. Хіба можна параўнаць майго мужа з Лізіным? Мой ледзьве распісацца мог, а гэты глядзі — і на струманце грае, і лекцыі чытае... Бачыце, як змянілася жыццё, вась табе і просты рабочы!

«Магутны рух прыхільнікаў міру сведчыць, што народы прадстаўляюць сабой сілу, здольную абвудзаш агрэсараў. Імяна ў сувязі з поспехамі лагера міру ўсё ў большае шаленства прыходзяць падпальшчыкі вайны...»

(З даклада Г. М. Маленкова на ўрачыстым паседжанні Маскоўскага Савета 6 лістапада 1949 г.).

ІГРА КОЛЕРАУ

Мадам Храпан: — Божа мой, чаго вы так пабялелі?

Брэдлі: — А як вы думаеце?! Столькі чырвані! Ад гэтага не толькі пабялееш, а і пазелянееш.

Мал. Д. Красільнікава.

НА ПАРОЗЕ

ЯГОР Гардзіюк атрымаў ад дачкі Святланы пісьмо, у якім яна паведамляла бацькам аб хуткім прыездзе і, між іншым, папярэдзіла іх, што яе муж, Юрый Карнеевіч, вельмі цікавіцца іхнім жыццём, бо ніколі ў вёсцы не жыў.

Стары сустрэў гэтую вестку радасна: цікава-ж было пабачыць, якога мужа выбрала сабе дачка. Прачытаўшы пісьмо, ён задаволена разгладзіў пасівеўшыя вусы і сказаў жонцы:

— Ну дык што, бабка, рыхтуйся сустракаць зяця. Будзе выпадак лішнюю чарку перакуліць...

— Ды табе толькі чарка перад вачыма і стаіць.

— Справа не ў чарцы, бабка. Парадак трэба, А як-жа? Ты-ж бачыш—жыццём нашым цікавіцца. Дык хай паглядзіць.

...Хоць да станцыі было якіх кіламетраў чатыры, але сустракаць зяця і дачку Ягор ездзіў на калгаснай аўтамашыне.

— Парадак трэба, дыпламатыя.

...Поезд прышоў вечарам, і дадому прыехалі прыцемкам. Юрыя Карнеевіча прыемна ўразіла тое, што ярка асветленая электрычнасцю вёска вельмі нагадвала невялікі гарадок ці падмаскоўныя дачы, ахутаныя цішнёй і маладымі дрэўцамі.

Старая Гардзіючыха, чакаючы гасцей, відаць, драмала, але зараз-жа заспяшалася, замітусілася і, прывітаўшыся з дачкой і зяцем, войкала:

— А я-ж і вочы свае прагледзела, чакаючы вас. Дачушка мая, ты-ж распрайнайся. Зяцёк, і вы-ж... Будзьце як дома...—Выпаліўшы залпам першую радасць, старая раптам змоўкла. Першыя хвіліны Юрыя таксама адчуваў сябе ніякавата. Толькі стары не бянтэжыўся:

— Парадак трэба, старая! Вячэру на стол.

Старая зноў замітусілася, рыхтуючы вячэру. Ці згараха, ці па старой звычцы яна хацела распаліць на камінку, каб спячы яшнію, але Ягор (быццам сачыў за гэтым) гукнуў:

— А плітка? Вот старая, ніяк не прывыкне да культуры!

Толькі тады Ягорыха сціміла, што ледзь не дала маху, і спякла яшнію на электрычнай пліце. На стол паставіла столькі ежы, што хапіла-б на добрую брыгаду касцоў.

Пасля вячэры ў Гардзіюкоў амаль увесь вечар дзверы не зачыняліся. Прыходзілі суседзі, сваякі, знаёмыя,—больш мужчыны, чынна віталіся з гасцямі, прысаджваліся, выкурвалі па папяросцы, што гасцінна прапанавалі Юрыя Карнеевіч, засыпалі пытаннямі на розныя тэмы, але больш за ўсё цікавіліся міжнароднай палітыкай. Юрыя Карнеевіч здзіўляўся асвадомленасці гэтых простых людзей у складаных пытаннях міжнародных адносін і таму

адказваў падрабязна і проста, што вельмі падабалася калгаснікам. Яны былі задаволены зяцем Гардзіюка, ад чаго і сам Ягор і яго старая адчувалі сябе імянінікам.

Гутарка зайшла пра ўрадавы крызіс у Францыі. Юрыя Карнеевіч сам сабе зазначыў, што калгаснікі вельмі ўважліва сочаць за палітычнай барацьбой у гэтай краіне.

— Чым скончыцца чыхарда з іхнімі прэм'ер-міністрамі?..

— Кажуць, што беспрацоўе там расце...

Калі Юрыя Карнеевіч раскажаў, што віною гэтаму «план Маршала», стары Гардзіюк не стрываў і вылаяўся:

— Усюды яны, машэнікі!.. За каўнер іх ды ў каршэнь! Чаго з імі цацкацца!

Усе засмяяліся ад такой запальчывасці старога.

— А як-жа? Парадак трэба. У саміх і з таварамі, і з прадуктамі туга, а беспрацоўных хоць адбаўляй, ды яшчэ заводы закрываюць, бо Трумену гэта на руку. Які-ж тут парадак?

У гутарку ўмяшалася Святлана.

— Вы лепш раскажыце пра сябе, што ў вас новага. Я-ж два гады дома не была.

— Пра нас што гаварыць, самі ўбачыце, калі паікавіцеся. Вы вольце скажыце мне такую рэч,—зноў звярнуўся Ягор да зяця,—адстаім мір, ці прыдзеца яшчэ раз ваяваць?

— Трэба спадзявацца, што народы не дапусцяць новай вайны,—сказаў Юрыя Карнеевіч і пачаў апавядаць аб тым, як змагаюцца савецкія дыпламаты на сесіях Арганізацыі Аб'яднаных Нацый і іншых міжнародных канферэнцыях за справу міру, аб актыўнасці народаў Францыі, Італіі і іншых краін у барацьбе за мір, што з гэтай мэтай створаны арганізацыі прыхільнікаў міру.

Гэты адказ, як відаць, не зусім задаволіў старога Гардзіюка, ён сабраў у жменю кароценькую бародку і сказаў толькі: «Та-ак»...

Назаўтра, пасля сьнедання, Святлана прапанавала агледзецца вёску. Яна хацела ісці ўдвух з Юрыем, але бацька, накінуўшы на плечы фуфайку, пайшоў суправаджаць.

— Вы не тое будзеце глядзець, што трэба,—ні то ўсур'ёз, ні то жартам кінуў ён.

Стары Гардзіюк, паказваючы зяцю калгасную гаспадарку, на электрастанцыю, што пабудавалі ў мінулым годзе, не паўёў, а здалёку ткнуў пальцам—вунь яна—і прайшоў міма, на цагельны завод таксама. Ён вадзіў толькі на новабудойлі.

— Планы ў нас вялікія, работы не мала будзе,—гаварыў ён.—Вунь там, каля рэчкі, сёлета заклалі фундамент для сваёй жыллагадоўчай фабрыкі. Цагляную думаем будаваць для парадку. Старыя

нашы хлечукі толькі на паліва і прыгодны. Вось тут свіран і крупадзёрка свая будзе...

Падшоўшы да новай будыніны, на якой калгаснікі заканчвалі дах, стары тлумачыў:

— Гэта наш рамонтны цэх, механічная майстэрня. Машыны-жа ў нас бач колькі, як на заводзе,—ён паказаў на даўжэзную павець, пад якой стаялі жніяркі, касілікі, веялікі. У нас цяпер што ні чалавек, то машыніст. Так што майстэрня патрэбна. Старшыня наш паехаў у вобласць даставаць станкі розныя—слясарныя, такарныя. Без тэхнікі цяпер сам ведаеш... Здраецца так, што ў самую гарачую пару сапсуецца якая-небудзь дэталка, і машына стоп. Чакае, пакуль гэта з'ездзіш у горад, каб адрамантаваць, а час цяпер дораг. Нам няма калі стаяць.

— Значыць, наша вёска стане прамысловым цэнтрам,—папрабавала жартаваць Святлана.

— Ты вольце смяешся, дзяўчына, а таго не разумеш, што пры камунізме ўсюды прамысловы цэнтр будзе — што вёска, што горад. Праўда, трактароў выпускаць не будзем, а рамантаваць... Няма сэнсу па ўсякую дробязь за сто вёрст ездзіць.

Юрыя Карнеевіч падтрымаў цесця:

Стары накіраваўся на ўскраіну вёскі, туды, дзе бліжэй падступаў малады сасоннік.

— А цяпер пойдзем, пакажу вам, які ўрачыны ўчастак мы канчаем будаваць. Таксама, каб у горад не ездзіць,—апошнія словы ён чамусьці адрасаваў Святлане.

— А чаму гэта вы паказваеце толькі тое, што не закончылі будаваць ці што думаеце распачаць, і абходзіце ўсё, што пабудавана?—запытаў, нарэшце, Юрыя.

Стары спыніўся і, прышчырыўшы вочы, паглядзеў на зяця так, нібы не зразумеў яго пытаньня.

— Э-э, галубок, я працягваю нашу ўчорашнюю гутарку.

Цесць палез у кішэню па самасад, але Юрыя выцягнуў каробку «Казбека». Стары спачатку працягнуў руку за папяроскай, але не ўзяў яе, а, махнуўшы рукой, пачаў круціць сваю цыгарку.—Што пабудавана, тое пабудавана... А вольце што не закончана, тое трэба канчаць. Ды і планы нашы трэба мець на ўвазе. Я гэта для чаго? Мір нам трэба. Мір і надоўга. — Стары зрабіў пару крокаў, зноў спыніўся і дадаў: — Пры камунізме хачу пажыць, а ён не за гарамі,—на парозе.

Юрыя Карнеевіч падумаў і ўпэўнена сказаў: — Можаче спакойна будаваць па плану, мір будзе забяспечан. Самая моцная гарантыя міру—наша будоўля.

А. МАКАЕНАК.

СУСЕДКІ

— Ах, дарагая Клаўдзя,
 Признаюся папраўдзе,
 Скажаць магла-б я хоць каму:
 Зайздросччу я жыццю твайму.
 Жывеш ты у дастатку,
 Усё ў цябе ў парадку,
 І дома й на заводзе,
 Павага у народзе.
 І хваляць у газеце,
 І слава йдзе па свеце.
 За працу ордэн маеш,
 І людзям памагаеш.
 Дзяцей гадуеш ты сваіх,
 І любіць муж цябе і іх,
 І ты жывеш на дзіва
 І сям'ёй сваёй шчасліва.
 А у мяне-ж не ціха,
 Ізноў сустрэла ліха,
 Ці чула можа ты ці не, —

Пакінуць хоча муж мяне.
 Не знаю, чым не ўнаравіла,
 Здаецца, я-ж яго й любіла.
 Штодзень ад ранку я, бывала,
 І губы, й бровы малявала,
 На тое-ж пэўная культура,
 Я не магу без маніюра.
 З брукеткі стала я бландзінкай
 Ішла на бал, на вечарынку,
 Імя перамяніла
 З Агаты на Людмілу.
 А ён-жа ацаніць не мог,
 Не паважаў і не бярог.
 І вось не ведаю, павер,
 Як жыць на свеце мне цяпер...
 — Ах, мілая Агата,
 Сама ты вінавата.
 Не той дорогаю ідзеш,
 Не тою працаю занятая.

Адам РУСАК.

ПЕРАДСВЯТОЧНАЯ УБОРКА ў КІТАІ

«Кітайская камуністычная партыя... стварыла магутную народна-вызваленую армію, што разграміла гамінданаўскія палчышчы, узброеныя амерыканскай тэхнікай, якія фактычна кіраваліся амерыканскімі штабамі».

(З даклада Г. М. Маленкова на ўрачыстым паседжанні Маскоўскага Савета 6 лістапада 1949 года).

— А чаму вы, цётка Аўдоля, не клічаце мяне пісьмаў чытаць?
 — Дзякую, дачушка, сама навучылася.

ЗЛАЗЬ, ПРЫЕХАЛІ!..

У кожнага ездавога ёсць два любімыя словы: «но» і «пру».

А вось Кухарэнка ўжывае толькі адно «но»! І не таму, каб ён не навучыўся з маленства вымаўляць «пру». Навучыўся. Але да гэтага «пру» не ляжыць у яго сэрца. Затое «но» не сыходзіць з вуснаў.

Члены сельгасарцелі «Польмя» Дабрамысленскага сельсавета Лёзненскага раёна добра прыкмецілі, што Кухарэнка асабліва прызвычаіўся да гэтага «но», калі стаў старшынёй гэтай арцелі, у прыватнасці, калі на стайні арцелі з'явіўся жарабок—высокі, стройны рысак-прыгажун. Купіў яго калгас за 3 тысячы рублёў. Любаваліся ім калгаснікі, радаваліся...

— Што тут любаваліся—гэта-ж не карціна,— заявіў Кухарэнка. Ён запрог жарабца ў калёсы і крыкнуў:— Но-о!

Закокалі капыты, віхурай паляцеў, паімчаўся конь. Ні пугі, ні дубца не трэба было ў рукі браць. «Но» замяняла ўсё.

Бегаў прыгажун-рысак нават навывперадкі з калгаснай аўтамашынай і часцей за ўсё абганяў яе, асабліва калі Кухарэнка ехаў з калгаса ў Лёзна. Шафёр вельмі не спяшаецца (машына-ж

— не конь!), а Кухарэнка так лётае, што пара клубіцца над дугой.

Кухарэнка—вялікі ахвотнік і аматар да вясельляў. Чалавеку даўно за 50 пераваліла, а стаць шафёрам у маладога—яго магнітам цягне. Упрыгожыць дугу кветкамі, шамкі паначапляе на шыю каня і—но-о!.. Крычыць:

— Паглядзіце, што за коні ў нашым калгасе! І паказаў. Пасадзіў аднойчы маладых, двух кумоў, двух сватоў, трох сваццяў і но-о!..

Два дні гуляў Кухарэнка на вяселлі, а на трэці прыехаў дадому з вялікім, тоўстым дубцом у руцэ, адбіткі якога шырокімі рубцамі ляжалі на змыленай спіне каня. Чуючы «но», жарабок нават і вушамі не варушыў, пачаў худнець, чахнуць. Праз некаторы час ён здох.

Словам: быў канёк ды Кухарэнка заездзіў. Заездзіў і на другога перасеў. І паранейшаму нокае, ездзіць. І ніхто яго не спыніць. Нават старшыня Лёзненскага райвыканкома тав. Сяпега, які даўным даўно ведае, колькі Кухарэнка за сваё гаспадаранне ў калгасе коней заездзіў, не скажа яму: «Пру!.. Злазь, прыехаў!..»

А. ДАБРАМЫСЛЯНСКІ.

Калючкі

АУЧЫНКА І ВЫРАБ

Калі якая-небудзь дробная справа патрабуе непамерных затрат, звычайна кажуць, што «аўчынка вырабу не варта».

Але з гэтай прыказкай, як ні дзіўна, зусім не знаёмы ў Івацэвіцкім аддзяленні Дзяржбанка.

Калгас «30 год комсамола» Альшанскага сельсавета застаўся вінен банку... 36 кап. Гэтая запачычанасць, як відаць, вельмі ўсхвалявала работнікаў банка Ветрычэнку і Котаву. Яны вырашылі тэрмінова спагнаць запачычанасць. Выпісалі паведамленне і... паслалі яго па пошце, патраціўшы 40 капеек на марку.

Добра, калі на гэтым скончыцца перапіска. Вось якія «аўчынкі» там вырабляюць!

Добра, калі на гэтым скончыцца перапіска. Вось якія «аўчынкі» там вырабляюць!

НЕБЯСПЕКА

Нават чалавек з самым смелым узлётам фантазіі не здолее прыдумаць таго, што робіцца ў Копылі.

У самым цэнтры гэтага райцэнтра—сталовая. Людзі за столікамі абедуюць. Раптам увальваецца свіння, самая звычайная: хвост кручком, нос пятакком. Разбіраючыся ў культуры так, як і ў апельсінах, свіння пераварочвае сталы, збівае з ног афіцыянтку. Крык, лямант...

Вось другі малюнак. Свінні акружылі некалькі дамоў і сярод белага дня робяць пад іх падкоп.

Кажуць, што свіння свіннёй і застаецца: шылдаў яна не чытае і не бачыць, што падкапваецца пад «Дом культуры» ды нават пад «Райміліцыю».

Есць небяспека, што свінні забяруцца і ў кабінет свайго гаспадара—старшыні райспажыўсаюза т. Палікарпава. Туга тады яму прыдзецца,—трэба будзе даць адказ, чаму свінаферма райспажыўсаюза размешчана ў самым цэнтры пасёлка і чаму дзесяткі свінней цэлымі днямі без догляду блукаюць па вуліцах Копыля.

Вымятаецца апошнія смецце з хаты.

Мал. П. Астроўскага.

ЯСНЫМ ЗОЛАКАМ

ЯУГЕН Леванюк кінуў на развітанне правадніку і скочыў з прыступак вагона на сковані марозам жвір. Справа — сапе паравоз, у вышыні чарнеецца вадакачка, злева—свешціц вокнамі вакзал, на пероне мільгаюць дзве-тры постаці людзей. «Прыдзецца чакаць раніцы на вакзале,—рашыў Леванюк,—а завідна як-небудзь дабяруся да сваіх».

— Таварыш Міхальчук!—крыкнуў нехта з цемнаты. — Иван Фёдаравіч, хвілінку!..

Праз колькі крокаў—засланы дошкамі перон, долу пабеглі квадраты святла з вагонаў—поезд пакаціўся далей.

— Иван Фёдаравіч, вы да нас?—і каля Леванюка спыніўся высокі мужчына. — Прабачце... — Мужчына пазраў папругу і прызна ўсміхнуўся. — Памыліўся ў цемнаце. Думаў: наш Иван Фёдаравіч...

— Вы здалёку?—запытаў Леванюк.

— Кіламетраў пятнаццаць, з «Трынаццацігоддзя Кастрычніка».

— Шкада. Мне ў «Першы Май»—у Дубнякі.

— Дык ад нас-жа яны рукой падаць. Штодзень па пошту да нас з Дубнякоў прыязджаюць. Магу падвесці.

Леванюк падзякаваў незнаёмаму дзядзьку і разам з ім пайшоў да падвод, што стаяла пад бярозамі на прывакзальнай плошчы.

На возе, захуганая ў вялікую белую хустку, сядзела жанчына.

— Знаёмцеся, таварыш. Гэта наша звенная Алена. А я тым часам перапрагу коней. Такі лодыр прысяжны—настаўлю яго ў аглоблі.

Праз колькі хвілін па дарозе зацакаталі калёсы на жалезным хаду. Дзядзька прымасціўся ў перадку на калені («каб у ногі цяплей было»,—растлумачыў ён), Леванюк і Алена сядзелі попеч, на высокім пехыры сена.

— А ты, Аленка, не сумуй, — пачаў дзядзька.

Дзядзька маўчала. Відаць было, што яна нечым вельмі незадаволена.

— Но-о, малыя!.. Эць, заснулі!—І фурман павярнуўся да Яўгена.

— Сына праводзіў, Міколу. У горадзе мулярам працуе. А ў Аленкі, разумееш, — непрыемнасць: спазнілася на поезд. Чым ёй чакаць на станцыі суткі, лепш паехаць дамоў.

— Сама вінавата,—нарэшце, адзвалася яна,—трэба было пазваніць на станцыю, даведацца дакладна.

— Горацкая акадэмія, — тлумачыў дзядзька,—запрасіла нашу Аленку расказаць, як яна атрымала па 3 тысячы пудоў бульбы з гектара. Разумееш, які гонар нашаму калгасу!

— І прыехала!.. — Аленка пырснула смехам. — Ты, дзядзька Макар, раскажы лепш, як некалі фасолію сушыў...

— Но-о, малыя!.. Фасоля—дробязь. Толькі ты, Аленка, не сумуй. Я так мяркую: не цяпер, дык у чацвер, а раскажаш акадэміі пра свой вопыт. А ты, маладзец, — пацікавіўся Макар у Яўгена,—па якой лініі едзеш?

— У Дубняках наша геалагічная разведка працуе,—адказаў Леванюк.

— Чулі, чулі мы. Скажы на ласку: хто думаў, што ў нашай мясцовасці можна соль здабываць, га?

— Не толькі соль... — зазначыў Яўген.

Коні беглі спорнай рысцю—спяшаліся атрымаць надосвітку мерку аўса. Паабяпал дарогі—злёжку кратаюць голлем разложыстыя бярозы. Хутка пачаўся лес, высокі, густы. Макар падабраў лейцы, і коні пайшлі павольным крокам. У зацішку закурылі. Дзядзька спакойным голасам, нібы і не было ў гутарцы перапынку, прадаўжаў расказаць.

— Убачыў я цябе, таварыш... — Яўген Леванюк.

— ... Яўген Леванюк, і памыліўся, Думаў: едзе да нас Иван Фёдаравіч, лектар з вобласці. От, залаты чалавек! Разы чатыры прыязджаў у наш калгас чытаць лекцыі. На ўсё наваколле славіцца ён розумам. Да яго лектарам быў нейкі Дзятлаў. Збяруцца, памятаю, людзі ў клуб па-слухаць гэтага Дзятлава—і слухаць няма чаго. За вечар графіны два вяды выжлукціць і ўсё крычыць: «Таварышы, бароны, таварышы, хамуты, таварышы, коні павінны быць у поўнай гатоўнасці да пасяўной!» А ўбачыў, як мы бульбу сеем, абурўся: «Хто даў такое права бульбу праз барану сеяць? Дутыя зводкі,—кажа,—хоцеце даць у раён! Палавіна плошчы будзе пуставаць!» Цьфу! Дзе рос такі чалавек — не ведаю. Звычайнай справы не разумее.

— А вось таварыш Міхальчук — зусім другі чалавек. Прыдзе ў клуб, сядзе за стол і пачне так спакваля расказаць. Апошні раз чытаў лекцыю пра сацыялізм і камунізм. Да чаго спадабалася—усю ноч слухаў-бы яго. Адразу відаць, што жыццё ведае! Скажа слоў некалькі і тут-жа дасць прыклад з нашага жыцця. Глыбока ў душу мне запалі яго словы...

Макар ажывіўся, — апавядаў голасна, упэўнена.

— Пры камунізме, — гаворыць лектар, — назаўсёды знікне супрацьлегласць між працай разумовай і

працай фізічнай. І дае такі прыклад. Ваш аднавісковец Мікола Макаравіч (гэта мой сын,—зазначыў дзядзька,—я вось яго і праводзіў) працуе ў сталіцы брыгадзірам муляроў. І вось рабочы Мікола Макаравіч вынайшаў будаўнічы канвеер, машыну такую, якая падае муляру і цэглу, і гліну, і што ты хочаш, толькі націсні кнопку. Атрымліваецца, што Мікола мой—і рабочы і інжынер. А чаму гэта так? А таму, братка, што Мікола—стаханавец, што ён і кельму ў руках трымае і за навуку моцна ўзяўся, адукаваны...

— Праўду кажаць, дзядзька Макар,—згадзіўся Леванюк. Дарэчы, за прыкладамі аб знікненні супрацьлегласці між працай разумовай і фізічнай далёка хадзіць не трэба,—і, паглядваючы ў бок сваёй суседкі, прадаўжаў: — Таварыш Алена вырашціла тры тысячы пудоў бульбы з гектара і едзе ў акадэмію чытаць лекцыю...

Каб не цемната, лъга было-б убачыць, як на твары Алены выступіла макавая чырвань...

— Пра мяне не трэба,—усклікнула яна. — Раскажы лепш, дзядзька, пра фасолію, хоць пасмяёмся...

— Нічога, Аленка, — супакоіў Яўген, — сароміцца тут няма чаго.

— Аленка наша — малайчына, — падтрымаў Леванюк Макара. — Вечарамі ў сярэдняй школе вучыцца,

комсамолка. Ведае, як і ўгноіваць і апрацоўваць глебу, як захоўваць правільны севазварот. Разам з карэспандэнтам з вобласці кніжку піша пра тое, як трэба бульбу гадаваць.

— Пры камунізме супрацьлегласць паміж горадам і вёскай знікае, — гаварыў Макар. — І праўда. Чым не горад цяпер у нашым калгасе: трактарамі арэм, машынамі жнём, электрыкай малоцім, мелем збожжа. Цэлая фабрыка. Баба мая дык ужо электрыкай і блінцы пячэ: паставіць на плітку патэльнію... ч-ш-ш! — і гатовы блінец, га! У нас, праўда, святло яшчэ да вайны было. Вось тады па несвядомасці я і сушыў фасолію... электрыкай. Увосень, неяк, кажа жонка мне: «Зрабі, Макар, пад дахам шасток павесіць фасолію». Я ёй кажу: «Навошта лішні клопат. Павесь фасолію пад дахам на тры драты, што электрыка бяжыць». Узла жонка драбіну і палезла ўгору. Толькі дакранулася да драту, а яно як джыгне! Жонка і пярхнула дадоў.

Алена залілася такім звонкім смехам—аж коні прыбавілі кроку.

— Вядома, смешна. Ці даўно электрыка дзівам была. Вось, братка Леванюк, такія яны справы!

Геалаг больш маўчаў — яму заставалася толькі слухаць цікавы расказ Макара.

— Лектар яшчэ казаў: пры камунізме будзе многа прадуктаў і тавараў. І гэта праўда. Вазьмі наш калгас. Сёлета на працядзень авансам атрымалі па тры кілаграмы збожжа, пры канчатковым разліку будзе кілаграмаў пяць, грошай на працядзень маем па чатыры рублі 20 капеек, гэта акрамя гародніны, садавіны. А бульбы на працядзень—па 20 кілаграмаў! Хоць ты ёй заваліны высыпай. І ведаеш, братка, што з гэтага атрымаецца? Шаснаццаць гаспадарак падалі ўжо заявы, каб у іх абрэзалі гароды. Навошта той клопат, калі на калгасным полі многа лепшы ўраджай расце. Пакіне гаспадар у сваім карыстанні сотак дзесяць, пасадзіць там якую морквіну, каб дзеці ў чужы гарод не лазілі, і досыць! На працядзень добра атрымаем.

Залачала. Коні спорна падбіралі пад капыты ўкатаную гравійку.

— У вашай мясцовасці, — уставіў слова Яўген, — акрамя солі, знойдзены залежы цэментнага мергеля. Вялікі цэментны завод будзе будавацца. Цэмент пойдзе на будаўніцтва новай калгаснай вёскі, новых фабрык і заводаў. Я гэта к таму кажу,—растлумачыў геалаг, — што нетры зямлі поўнасцю раскрыюць чалавеку свае багаці.

Макар прадаўжаў расказаць пра ясны золак камунізма ў сваім калгасе:

— Калгас аднаўлялі мы, ведаеш, пры якім багаці? Усё фашыстамі было спалена, разграблена. На ўсю вёску было дзве казы, кошка ў Данілы, пень з абсмаленным хвостом у Рыгорыхі — і ўсёй жыўнасці! Э-э, братка, не лёгка было тады. Паядалі людзі бацвінны... Дзякуй, дзяржава дапамагла, калгасны лад выручыў. На сёнешні дзень у нашай гаспадарцы, у параўнанні з даваенным, і жыўцельна намнога больш і ўраджай значна лепшы збіраем. Да вялікага багацця блізіцца час.

Маладое сонца залаціла прасторы. На пагорку паказалася новая вёска, воддаль—грамадскія пабудовы.

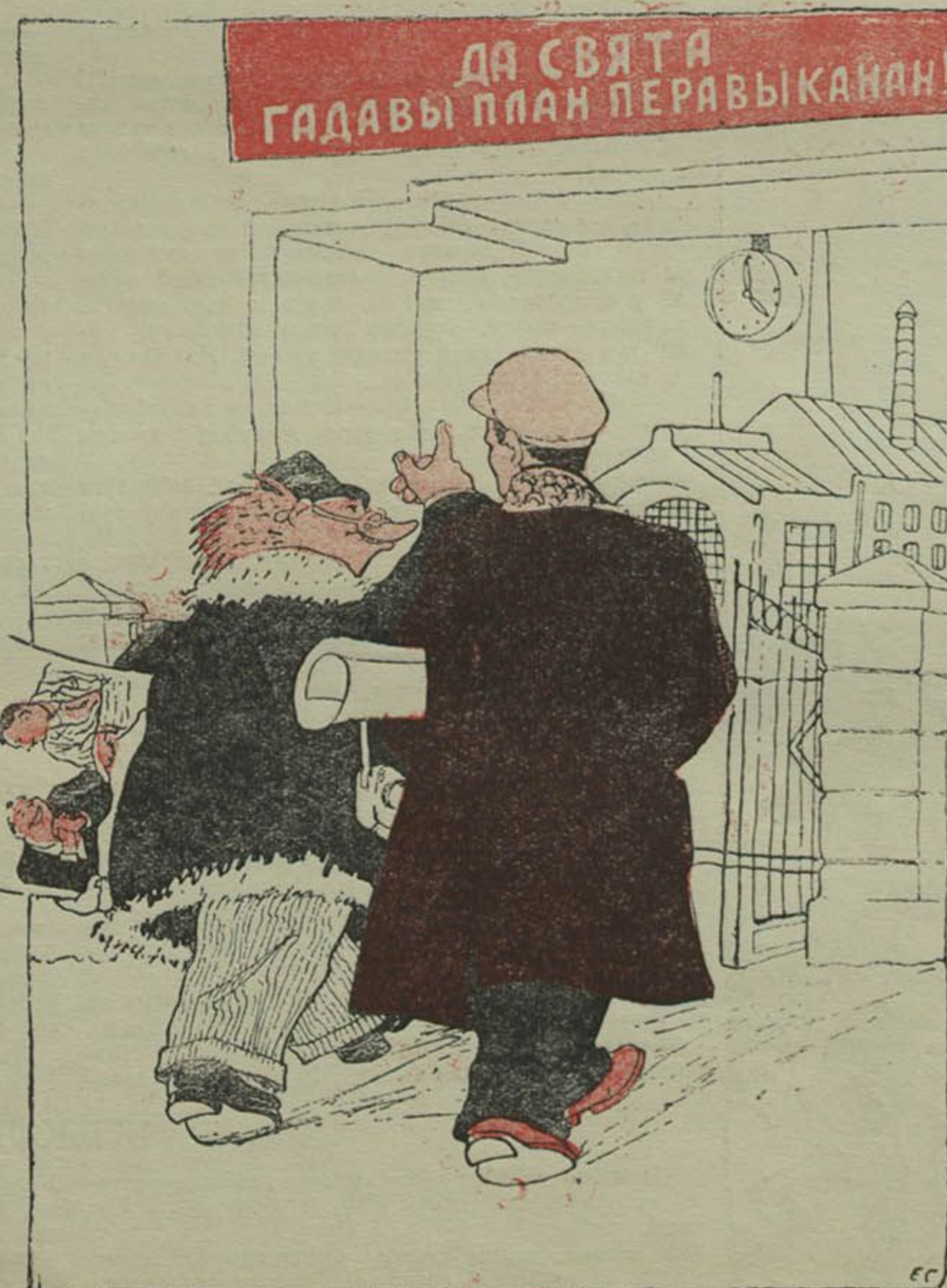
— Наш калгас «Трынаццацігоддзе Кастрычніка», — паказаў дзядзька пугаўём. — Палюбайся, таварыш: кожная будыніна, як звон—новая, прасторная.

Па дарозе кацілася падвода. Цакаталі колы.

А. РЫЛЬКО.

ДАЛЁКА ХАДЗІЦЬ НЕ ТРЭБА

Мал. Е. Ганкіна.

Дырэктар завода:—Вы цікавіцеся, як мы сустрэлі свята? Пройдем па цэхах.
Вожык:—Пройдем, хоць і так відаць.

Пашта ВОЖЫКА

ШАНОУНЫ ВОЖЫКІ!

За апошні час многія калгасы дасягнулі вялікіх поспехаў у птушкагадоўлі. Але ў калгасе «Чэлюскінец» Абідавіцкага сельсовета Журавіцкага раёна ніякіх зрухаў у гэтай галіне няма. І ўсё праз тую самую лісіцу, што дзейнічае ў многіх байках і казках. Ахвярамі яе хітрыкаў з'яўляюцца куры. Толькі на птушкаферме гэтая лісіца фігуруе не ў байцы, а ў акце. Па актах на рахунак лісіцы спісана 86 курэй. Пры чым зазначана, што лісіца наведвае птушнік ўначы, і злавіць яе на месцы злачынства ніяк нельга. Хітрая лісіца, няма чаго казаць! Невядома толькі, каго ў гэтым выпадку трэба разумець пад лісіцай. Аб гэтым трэба было б запытаць у старшыні калгаса тав. Шарыпава.

В. БАСАЎ,
П. ЯНКОЎ.

ПАВАЖАНЫ ВОЖЫКІ!

Чытаючы знаёмыя радкі з байкі Крылова: «Бесклапотна дзень у дзень страказа ўсё лета пела, аглянцуца не паспела, як зіма ўжо ідзе», так і бачыш аблічча загадчыка малочна-таварнай фермы калгаса «Пуцілавец» Замагільскага сельсовета Чырвонаслабодскага раёна. Усё лета ён займаўся прыватнымі справамі. Цялятнік на зіму не пабудаван. Але страказа адчула вынікі бесклапотнасці на сабе, бесклапотнасць жа загадчыка адбіваецца на цялятах: яны жывуць у неадрмантаным, мокрым хлеве.

Часта нам здараецца чуць прыказкі аб цялячым захваленні. Можна сабе ўявіць, у якое-б захваленне прыйшлі цяляты, каб на ферме хоць раз паказаўся старшыня калгаса т. Ляўковіч. Там яго ні разу не бачылі, ён зайсеўды абыходзіць ферму.

А. КЕЦКА.

ДАРАГІ ВОЖЫКІ!

У загадчыка Нараўлянскага райкомунгаса т. Тарабей што ні дзень, то непрыемнасць. Моцна крытыкуюць яго за правал дэкады саду, за запушчанасць гарадскога парку і за многае іншае. Жыхары Совецкай і Мінскай вуліц незадаволены, што не адрмантанаваны студні. І ў той-жа час жыхары пасёлка сцвярджаюць (праўда, у жарт), што т. Тарабей мог-бы быць незамянімым загадчыкам комунгаса дзе-небудзь... у пустыні, дзе няма ні паркаў, ні студняў і наогул ніякай гаспадаркі.

Паколькі-ж такіх перспектыву няма і не прадбачыцца (бо ў нас і пустыні асвойваюцца), то не шкодзіла-б т. Тарабею прыслухацца да гэтай крытыкі і падумаць над тым, як ліквідаваць недахопы ў сваёй рабоце.

М. ДЗВЯРЭЦКІ.

ПА СЛЯДАХ

Лоеўскі РК КП(б)Б паведамляе, што пісьмо, змешчанае ў «Вожыку» № 14, аб дрэнным утрыманні парку ў Лоеве пацвердзілася.

Рашэннем выканкома райсовета дэпутатаў працоўных і бюро РК КП(б)Б зацверджан план упарадкавання парку і восеньскай пасадкі дэкаратыўных дрэў.

У «Вожыку» № 16, у адзеле «Пашта «Вожык»» быў змешчан матэрыял аб дрэннай рабоце загадчыка Давыд-Гарадоўскага аддзела культасветустану Каваленкі.

Як паведамляе выканком Давыд-Гарадоўскага райсовета Каваленка з пасадкі зняты.

У адзеле «Музей непатрэбных рэчаў» («Вожык» № 16) крытыкаваліся якасць прадукцыі вырабу мінскай арцелі «16 МЮД».

Праўдзіне арцелі прызнала крытыку прайшлай і распрацавала рад мерапрыемстваў па палепшэнню якасці прадукцыі.

Вечар. На вуліцах і бульварах пануе вясёлае ажыўленне. У «Новы свет» вышлі газеты разам з разбэшчанымі палітычнымі дзеячамі. Пад шум прадажных «Голаса Амерыкі» і Бі-Бі-Сі ідзе бойкі гандаль гнілым таварам. Публічна прадаецца бонская мадам Адэнаур з Шумахерам у прыдачу. Бевін і Шуман запрашаюць у Белы Дом даўно ўжо купленых за амерыканскую пахлёбку Цалдарыса, Ціто і іншую Голь...

ЦЯЖКОЕ СТАНОВІШЧА

(Апавяданне пашталёна)

Такога са мной яшчэ ніколі не здаралася, каб я згубіў ці не даставіў каму тэлеграму або пісьмо. Можаче спытаць у каго хочаце: на мяне яшчэ ніводнай скаргі не было. А тут здарыўся такі выпадак. Папала да мяне адна тэлеграма. Віншавальная. З 32-й гадавінай віншавалі... А вось каму яна—прызнаюся, стаў я ў тупік.

Адрас ці ў мяне ў сумцы недзе згубіўся, ці на тэлеграфі заблытаў прыклеіць. Хутчэй за ўсё апошняе. Дзяўчаты там пераважна маладыя, а тэлеграм да святэ, ведаецца, колькі прышло, маглі і не дагледзець. Толькі ў сумцы я таксама яго не знайшоў,

хоць ператрос разоў дваццаць. Іншы раз няцяжка па зместу здагадацца, каму можа быць тая ці іншая тэлеграма. Вось, напрыклад, ёсць у мяне такая тэлеграма: «Віншую з нараджэннем сына». Ды каб на ёй і не было адрасу, я ўсёроўна ведаю, што яе трэба занесці нашаму настаўніку. А атрымай я такую тэлеграму месяц раней, занёс-бы яе трактарысту з калгаса імя XIX з'езда КП(б)Б. А тут вось здагадайся: «Віншум з 32-й гадавінай Кастрычніцкай рэвалюцыі, атрыманнем багатага ўраджаю, пабудовай электрастанцыі».

Я-ж абслугоўваю чатыры калгасы. Віншаванне датычыцца кожнага? Кожнага. Багаты ўраджай атрымалі таксама ўсе чатыры. А пабудавалі электрастанцыю тры калгасы (чацьвёрты толькі пачаў), так што ізноў-такі цяжка вырашыць, якому менавіта калгасу трэба ўручыць яе. А таму я прашу цябе, дарагі Вожык, дапамажы мне. Надрукуй, калі ласка, гэтую тэлеграму на тваіх старонках. Няхай яе чытаюць усе. Бо яна датычыцца не толькі калгасаў майго паштовага аддзялення.

Сымон ПРЫБЫТКА,
пашталён аддзялення сувязі.

«З кожным днём усё больш агаляецца праграма галоўных праціўнікаў міру...
...Гутарка ідзе не больш не менш, як аб тым, каб ператварыць увесь свет у калонію
амерыканскіх імперыялістаў, звесці суверэныя народы да становішча рабаў».

(З даклада Г. М. Маленкова на ўрачыстым паседжанні Маскоўскага
Совета 6 лістапада 1949 года).

Тэлеграмы з-за граніцы

СУГУЧНАСЦЬ ІНТАРЭСАУ

Лондан. «Пасляд-
вальвацыйны план», які
абвешчаны англійскім
прэм'ер-міністрам Этлі,
прадугледжвае новую
гонку ўзбраення і да-
лейшае наступленне
на жыццёвы ўзровень
працоўных. Гэтая палі-
тыка поўнаасцю супадае
з палітыкай Чэрчыля і
яшчэ раз падкрэслівае,
што і Этлі і Чэрчыл-
чэрці адной шэрсці.

АПЕТЫТЫ РАЗГАРАЮЦА

Бонна. Аўтарытэтыя
крыніцы сцвярджаюць,
што раней амерыканскія
акупацыйныя ўлады раз-
глядалі Бізонію як дой-
ную карову, а зараз, у
сувязі са стварэннем бон-
скага сепаратнага пар-
ламента, яны хочуць ат-
рымаць яе ў смажаным
выглядзе. Для гэтага
яны ўзялі сабе на служ-
бу такіх спрытных мяс-
нікоў, як Адэнаўэр.

БЕЗЗАКОННЕ

Вашынгтон. Херстаўскі
друк выказвае выключ-
нае захапленне з поваду
прыговору амерыканска-
га суда кіраўнікам аме-
рыканскай камуністыч-
най партыі. Публікуюць
артыкулы, якія ўся-
ляк усхваляюць судзію
Медзіну і разглядаюць
яго як пераможцу. «Пе-
раможца» гэты падвар-
гаецца суроваму суду
прагрэсіўнай грамадска-
сці ўсяго свету. Аднак
кіруючыя колы Амерыкі
заяўляюць, што па іх за-
кону пераможцаў не су-
дзіць.

Гэта, як відаць, даты-
чыцца толькі такой краі-
ны, як ЗША, дзе для зла-
чынцаў закон не пісаны,
дзе існуе поўная स्वाбо-
да для фашыстаў і тур-
мы для дэмакратаў.

У ШВЕЙЦАРСКАЙ БЕЛАГА ДОМА

Берн. З Швейцарыі па-
ведамляюць, што ўся эка-
номіка краіны зараз поў-
наасцю падначалена пла-
ну Маршала, што нават
хвалены швейцарскі сыр
ідзе ў Амерыку, а ў
Швейцарыі-ж застаецца
ад яго толькі сляза.
Як відаць, гэта з'яўляец-
ца вынікам таго, што
швейцарскія міністры пе-
ратварыліся ў швейца-
раў Белага Дома і што
ў гэтай маленькай суха-
путнай краіне знайшло-
ся безліч падмочаных
палітыкаў.

У О Л С П Р У Т

ВОСЬ ДЫК ФУНТ!

Дэвальвацыя англійскага фунта стэрлінгаў з'явілася вынікам нарады ў Вашынгтоне.

Жыў у суседстве ліс з ваўком,
Сусед любіў суседа.
Яны сыхліся вечарком
За цёплаю бяседай.

Схавала іх ад воч лаза,
Прасаймавалі доўга,
Але пайшлі сляды назад,
З гусчару,—толькі воўка.

А дзе другі палзеўся друг,
Што быў на той бяседзе?
Ен быў,—уведаль наўкруг,—
У парадку дружбы з'едзен!

Барыс ЦІМАФЕЕУ
Пераклад з рускай мовы.

Рэдактар М. ЧАУСКІ. Рэдакцыйная калегія: К. КРАПІВА, Я. БРЫЛЬ, В. БУРНОСАУ, І. ГРАМОВІЧ, А. ЗАРЫЦКІ, С. РАМАНАУ.

«Еж» — на беларуском языке.

Падпісана да друку 11/XI.49 г.

Статфармат 72×105 см.

Друк. арк. 1.

Друкарня імя Сталіна, Мінск, Пушкіна, 55.

Тыраж 10.500.

Зак. № 540.

АТ 00074

Адрас рэдакцыі: Мінск, Пушкіна, 55. Тэл. 2-01-23.